

שם: _____

כיתה: _____

שבת פרשת בא יו"ד שבט, ה'תש"י

יִאֲרָצִיט כְּבוֹד אָמוֹ זְקֻנָתוֹ הַרְבֵּנִית הַצְדֻקְנִית מֶרֶת רַבָּקָה נִשְׁמָתָה עֶדֶן זְכוּתָה יָגֵן עָלֵינוּ

- א. "בֹּאתִי לִגְנֵי אַחוּתִי כָּלָה", וְאֵיתָא בְּמִדְרָשׁ רַבָּה (בְּמִקּוּמוֹ) "לָגֵן אֵין כְּתִיב
- כָּאֵן אֶלָּא לִגְנֵי, לִגְנוּנִי, לְמָקוֹם שֶׁהָיָה עֲקָרִי בַּתְּחִלָּה", דְּעָקָר שְׂכִינָה בַּתְּחִתּוֹנִים
- הָיְתָה, וְעַל יְדֵי חֲטָא עַץ הַדַּעַת נִסְתַּלְקָה הַשְּׂכִינָה מֵאֶרֶץ לְרָקִיעַ, וְעַל יְדֵי חֲטָא
- קִין וְאַנּוּשׁ נִסְתַּלְקָה הַשְּׂכִינָה מֵרָקִיעַ א' לִב' וְג', וְאַחֲרֵי כֵן בְּדוֹר הַמַּבּוּל נִסְתַּלְקָה
- מֵרָקִיעַ ג' לְד', וְכֵדָאִיתָא בְּמִדְרָשׁ רַבָּה עַל הַפָּסוּק "וַיִּשְׁמַע אֶת קוֹל הָהוּא" אֱלֹקִים
- מִתְהַלֵּךְ בְּגֵן - אָמַר רַבִּי אֲבָא, מִהֵלָךְ אֵין כְּתִיב כָּאֵן אֶלָּא מִתְהַלֵּךְ, קָפִיץ וְאִזְלִיל
- קָפִיץ וְאִזְלִיל", וְאַחֲרֵי כֵן עָמְדוּ שְׁבַע צַדִּיקִים וְהוֹרִידוּ אֶת הַשְּׂכִינָה לְמַטָּה,
- אַבְרָהָם זָכָה וְהוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה מֵרָקִיעַ ז' ל'ו', וַיִּצְחָק מו' לָה', עַד כִּי מָשָׁה
- שָׁהוּא הַשְּׁבִיעִי (וְכָל הַשְּׁבִיעִין חֲבִיבִין) הוֹרִידוּ לְמַטָּה בְּאֶרֶץ. וְעָקָר גְּלוּי אֱלֹקוֹת
- הָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, דְּכְתִיב "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִיתִי בְּתוֹכְכֶם", בְּתוֹכּוֹ לֹא נֶאֱמַר
- אֶלָּא בְּתוֹכְכֶם, בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְזֶהוּ "צַדִּיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ וַיִּשְׁכְּנוּ לָעַד
- עָלֶיהָ", דְּצַדִּיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ שֶׁהוּא גֵן עֶדֶן, מִפְּנֵי מָה, לְפִי שֶׁהֵם מְשֻׁכְּנִים (הֵינּוּ
- מִמְשֻׁכִּים) בְּחִינַת שׁוֹכֵן עַד מְרוֹם וְקְדוּשָׁה, שִׁיְהִיָּה בְּגְלוּי לְמַטָּה. וְזֶהוּ "בֹּאתִי לִגְנֵי
- לִגְנוּנִי, לְמָקוֹם שֶׁהָיָה עֲקָרוֹ בַּתְּחִלָּה", דְּעָקָר שְׂכִינָה בַּתְּחִתּוֹנִים הָיְתָה. וְהָעִנְיָן
- הוּא, דְּהִנֵּה תְּכַלִּית הַכּוֹנֶה בְּבְרִיאַת וְהִתְהוּוּת הָעוֹלָמוֹת, דְּנִתְאַוָּה הַקְדוּשָׁה-בְּרוּךְ-
- הוּא לְהִיּוֹת לוֹ יִתְבָּרֵךְ דִּיכָּה בַּתְּחִתּוֹנִים, שִׁיְהִיָּה גְלוּי אֱלֹקוֹת לְמַטָּה עַל יְדֵי
- עֲבוּדַת הָאָדָם, עַל יְדֵי אֲתַכְפִּיָּא וְאַתְהַפְּכָא, דְּנִשְׁמָה תֵּרֵד לְמַטָּה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּגוֹף
- וְנִפְּשׁ הַבְּהֵמִית, וְהֵם יַעֲלִימוּ וַיִּסְתִּירוּ עַל אוֹר הַנִּשְׁמָה, וּבְכָל זֶה תִּפְעַל הַנִּשְׁמָה
- בְּרוּר וְזָכוֹן הַגּוֹף וְנִפְּשׁ הַבְּהֵמִית, וְגַם חֲלָקוֹ בְּעוֹלָם. וְזֶהוּ "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ

שם: _____

כיתה: _____

- ושכנתי בתוכם", בתוך כל אחד ואחד, והוא על ידי העבודה בעבודת הברורים
- בבחינת אתכפיא ואתהפכא, וכמאמר "כד אתכפיא סטרא אחרא אסתלק
- יקרא דקודשא בריך הוא בכולהו עלמין". והנה מה שאומר "בכולהו עלמין",
- הפונה על מדרגת האור שהוא בכולהו עלמין בשוה, והינו אור הסובב כל עלמין
- שמאיר בכל העולמות בשוה, דבעולמות הרי יש חלוקי מדרגות, דאינו דומה
- עולמות עליונים לעולמות תחתונים, דבעולמות העליונים מאיר האור בגלוי,
- ובעולמות התחתונים האור אינו מאיר בגלוי כל-כך, ויש שהאור בא בבחינת
- העלם והסתר, ויש בזה חלוקי מדרגות, וכמו שכתוב "אף ידי יסדה ארץ וימיני
- טפחה שמים", ואיתא במדרש "נטה ימינו וברא שמים, ונטה שמאלו וברא
- ארץ", וידוע דיד ימין מורה על האור והגלוי יותר, וזהו "וימיני טפחה שמים",
- ד"שמים" הפונה עולמות העליונים - שם הגלוי בבחינת ימין שהוא גלוי האור,
- והאור עצמו הוא בבחינת גלוי, ו"ארץ" הפונה עולמות התחתונים, הם מבחינת
- שמאל שאין האור בגלוי כל כך, וגם האור עצמו בא בבחינת העלם והסתר,
- כידוע שהפך בד' עולמות, דכתיב "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו
- אף עשיתיו", שהם ד' עולמות - אצילות בריאה יצירה עשיה - בזה האור אינו
- כמו שהוא באצילות, כמו שהוא בבריאה יצירה עשיה, דאצילות הוא בבחינת
- גלוי ההעלם, ואצילות מלשון אצלו וסמוך, וכן פרוש אצילות מלשון הצלה
- והפךשה, דאצילות עם היותו בחינת עולם, אבל בכללותו הוא בכלל עולמות
- האין סוף, מה שאין כן בריאה שהוא התחלת המציאות בבחינת יש מאין. וזהו
- "כל הנקרא בשמי ולכבודי", דשמי וכבודי הוא המיוחד בי עדין, שקאי על עולם
- האצילות שהוא עולם היחוד וההתכללות, שהאור שם בתכלית הגלוי, דאינו
- דומה כלל לכומו שהוא בעולמות בריאה יצירה עשיה, ובבריאה יצירה עשיה

שם: _____

כיתה: _____

- עֲצָמָן יֵשׁ חֲלוּקֵי מַדְרָגוֹת בְּהַגְלוֹי אִוְרוֹת כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּעוֹלָם הַבְּרִיאָה וְעוֹלָם
- הַיְצִירָה וְעֵשְׂיָה. אֲמָנָם כָּל זֶה הוּא בְּהָאוֹר שֶׁבָּא לְהַחֲיוֹת אֶת הָעוֹלָמוֹת בְּבַחֲיִנַת
- מִמַּלְא כָּל עֲלָמִין, אֲבָל בְּהָאוֹר שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מְשִׁיכּוֹת אֶל הָעוֹלָמוֹת, וְהוּא
- בְּחִינַת אוֹר הַסּוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, שֶׁבָּא בְּבַחֲיִנַת סוֹבֵב וּמְקִיף לְעוֹלָמוֹת, הֵרִי מֵאִיר
- בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשׁוּה, וְזֶהוּ "בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין", וְהֵינּוּ שֶׁאוֹר זֶה הֵנָּה אֶפֶן הַמְשַׁכְתּוֹ
- הוּא בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשׁוּה. אֲמָנָם בְּכַדִּי לְהַמְשִׁיךְ אוֹר זֶה בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין, הוּא
- עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה בְּעֲבוּדַת הַיְּרוּרִים בְּבַחֲיִנַת אֲתַכְפִּיָּא וְאֲתַהֲפָכָא דְּוָקָא. וְזֶהוּ
- "כִּד אֲתַכְפִּיָּא סְטָרָא אַחֲרָא", כַּאֲשֶׁר פּוֹעֵל בְּעֲבוּדָתוֹ לְהִיּוֹת אֲתַכְפִּיָּא סְטָרָא
- אַחֲרָא וְאֲתַהֲפָכָא חֲשׂוֹכָא לְנִהוּרָא, הֵנָּה יִתְרוֹן הָאוֹר הוּא מִהַחֲשֶׁךְ דְּוָקָא, וְהֵינּוּ
- דְּכַאֲשֶׁר הַחֲשֶׁךְ נִהַפֵּךְ לְאוֹר, הֵנָּה נַעֲשֵׂה יִתְרוֹן הָאוֹר, שֶׁהָאוֹר מֵאִיר בְּגִלּוֹי עַד
- אֲשֶׁר יֵאִיר לְמַטָּה מִמָּשׁ, וְהֵינּוּ שֶׁנִּמְשָׁךְ הָאוֹר בְּאֶפֶן כְּזֶה, אֲשֶׁר אֶפֶן הַמְשַׁכְתּוֹ הוּא
- בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשׁוּה. וְזֶהוּ "כִּד אֲתַכְפִּיָּא סְטָרָא אַחֲרָא אֶסְתַּלַּק יִקְרָא דְּקוּדְשָׁא
- בְּרִיךְ הוּא בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין", בְּחִינַת הָאוֹר, שֶׁנִּמְשָׁךְ אוֹר הַסּוֹבֵב כָּל עֲלָמִין שֶׁאֶפֶן
- הַמְשַׁכְתּוֹ בְּבַחֲיִנַת סוֹבֵב וּמְקִיף בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשׁוּה, וְאִם כֵּן מֵאִיר גַּם לְמַטָּה
- כְּמוֹ שֶׁפִּתְּבֵנוּ לְמַעַלָּה. וְזֶהוּ "וְעֵשׂוֹ לִי מִקֵּדֶשׁ וְשִׁכְנֹתִי בְּתוֹכָם", בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד
- וְאֶחָד, עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה דְּבַחֲיִנַת אֲתַכְפִּיָּא וְאֲתַהֲפָכָא חֲשׂוֹכָא לְנִהוּרָא, הֵנָּה נַעֲשֵׂה
- עַל יְדֵי הָ יִתְרוֹן הָאוֹר, דְּאֶסְתַּלַּק יִקְרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין,
- שֶׁמֵּאִיר וּמִתְגַּלָּה אוֹר הַסּוֹבֵב.
- קִצּוֹר. עֶקֶר שְׂכִינָה בְּתַחֲתוֹנִים. יִבָּאֵר דְּכַנֵּנַת בְּרִיאַת הָעוֹלָמוֹת שִׁיְהִיָּה דִּירָה
- בְּתַחֲתוֹנִים, וְנַעֲשֵׂה עַל יְדֵי אֲתַכְפִּיָּא וְאֲתַהֲפָכָא, שֶׁמְמַשִּׁיךְ אוֹר הַסּוֹבֵב, שֶׁזֶּהוּ
- בְּכוּלָּהוּ עֲלָמִין בְּשׁוּה.

שם: _____

כיתה: _____

- **ב.** וְהָיָה זֶה הָיְתָה הָעֲבוּדָה בְּמִשְׁכָּן וּמִקְדָּשׁ בְּעֲבוּדַת הַבְּרוּרִים, דְּבַחֲנִית
- אֶתִּכְפִּיָּא הַמְּבִיא וּמַעֲלָה לְבַחֲנִית אֶתִּהֲפִכָא חֲשׂוּכָא לְנִהוּרָא, וְלִכְּן אַחַת הָעֲבוּדוֹת
- שֶׁהָיָה בְּמִקְדָּשׁ הוּא מַעֲיִן עֲבוּדַת הַקֶּרְבָּנוֹת, שֶׁהוּא עֲבוּדָה רוּחָנִית שְׂבִנְפֶּשׁ, וְזֶהוּ
- עֲנִין הַשְׁתַּתְּפוֹת הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּים בְּעֲבוּדָתָם וְשִׁירָם וְזִמְרָם בְּעֵת הַבָּאָת הַקֶּרְבָּן,
- שֶׁזֶּהוּ עֲבוּדָה רוּחָנִית. וְעֲנִין עֲבוּדַת הַקֶּרְבָּן בְּעֲבוּדָה בְּנִפְשׁ הָאָדָם הוּא, דְּכָתִיב
- "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרְבָּן לַהוֹי', מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבֶּקָר וּמִן" כו', דְּלִכְאוּרָה
- יִקְשֶׁה דָּאֵם הָיְתָה כּוֹנֵנוֹ בָּזָה רַק לְבָאָר מִשְׁפָּטִי הַקֶּרְבָּן הָיָה לִיָּה לְמִימַר אָדָם
- מִכֶּם כִּי יִקְרִיב קֶרְבָּן לַהוֹי' הִנֵּה כֵן וְכֵן יִהְיֶה מִשְׁפָּט הוֹבָאָת הַקֶּרְבָּן וְהַלְכוּתוֹ
- וּמִפְּנֵי מָה אוֹמֵר "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם" וְכו'. אֲלָא יָדוּעַ הַכּוֹנֵן בָּזָה הוּא שְׂבָא גַם
- לְבָאָר כָּלְלוֹת עֲנִין הַקֶּרְבָּנוֹת בְּעֲבוּדָה בְּנִפְשׁ הָאָדָם, וְזֶהוּ "אָדָם כִּי יִקְרִיב", הָאָדָם
- כַּאֲשֶׁר יִתְקַרֵּב לְאַלְקוֹת, הִנֵּה מִכֶּם הוּא קֶרְבָּן לַהוֹי', מִכֶּם וּבְכֶם תְּלוֹי הַדָּבָר
- לִהְיוֹת קֶרְבָּן לַהוֹי', הִינּוּ לִהְיוֹת קְרוֹב אֶל הַיְי', דִּידוּעַ דְּקֶרְבָּנוֹת הֵם עֲנִין קְרוֹב
- הַכַּחוֹת וְהַחוּשִׁים, וְכֵן בָּזָה לְבָאָר, דְּכַאֲשֶׁר בָּא לְהִתְקַרֵּב לְאַלְקוֹת, הוּא "מִכֶּם",
- וְהִינּוּ שֶׁתְּלוֹי הַדָּבָר בְּכֶם, דָּאֵל יֹאמֵר אָדָם אֵיךְ אֶתְקַרֵּב אֶל אֱלֻקוֹת, וּבְכֶרֶט כַּאֲשֶׁר
- יוֹדֵעַ מֵהוּתוֹ הָעֲצָמִי שֶׁהוּא בְּשִׁפְלוּת וּמְלַכְלָךְ בְּכֶמָה עֲנִינִים לֹא טוֹבִים, וְאֵם
- כֵּן הוּא בְּתַכְלִית הָרְחוּק מֵאַלְקוֹת וְאֵיךְ אֶתְקַרֵּב לְאַלְקוֹת, וְעַל זֶה הוּא אוֹמֵר
- מִכֶּם, בְּכֶם הַדָּבָר תְּלוֹי, דְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יָכוֹל לֵאמֹר מְתִי יִגְיעוּ מַעֲשֵׂי
- לְמַעֲשֵׂי אֲבוֹתִי אֲבִרָהִם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וְאֵין בָּזָה הַגְּבָלוֹת כָּלָל, וְאֵין שׁוּם דָּבָר
- הַמוֹנֵעַ וּמַעֲכֹב חֲלִילָה, לַעֲלוֹת וּלְהִגִּיעַ וּלְהִתְקַרֵּב לְאַלְקוֹת, וְאֵין הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
- הוּא בָּא בְּטְרוּנִיָּא עִם בְּרִיּוֹתָיו, וּמִתְגַּלֶּה וּמֵאִיר בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי כַּחוֹ וְיִכְלָתוֹ,
- כְּדֵאִיתָא בְּמִדְרָשׁ רַבָּה "וְכִשְׁאַנִּי מִבְּקֶשׁ אִינִי מִבְּקֶשׁ לְפִי כַּחֵי אֲלָא לְפִי כַּחֵן", לְפִי
- הַכַּח שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, דְּעַל יְדֵי זֶה הִנֵּה בְּכַח כָּל אֶחָד וְאֶחָד לַעֲלוֹת וּלְהִגִּיעַ

שם: _____

כיתה: _____

- למדרגה היותר נעלית. וזהו "אדם כי יקריב" דבכדי שהאדם יתקרב לאלקות
- הוא "מכם", שבכם הדבר תלוי, והינו "מכם קרבן להוי'", דמכם תקריבו את
- הקרבן להוי', דאין הפונה רק הקרבן של הבהמה בלבד, כי אם מכם ממש, והוא
- "מן הבהמה", הבהמה שבלבו של אדם, שהוא הנפש הבהמית. "מן הבקר ומן
- הצאן", הן המה הפרטי מדרגות דישנם בנפש הבהמית, וכידוע הענינים בזה,
- דאינו דומה האפני הברורים בכל אחד ואחד, דישנו ששהנפש הבהמית שלו הוא
- שור נגח ובעל מדות גסות ביותר, ויש שהוא צאן שהוא בהמה דקה, אף שגם
- זה בכלל בהמה, אבל הוא בדקות על כל פנים (וכמבאר באריכות בקונטרס
- התפלה, תר"ס), וזהו שאומר אשר "תקריבו את קרבנכם". והנה בהקרבן
- הגשמי הוא שמביאין בהמה גשמית על גבי המזבח, והיה האש שלמעלה,
- וכדאיתא ביומא (כא עמוד ב) רבוצה כארי (גחלת שנפלה מן השמים בימי
- שלמה והיתה על המזבח, רש"י), ובזהר איתא אריה דאכל קורבנין, הנה כמו
- כן הוא בעבודה בנפש האדם, הרי יש אש שלמעלה, והוא הרשפי אש שבנפש
- האלקית, וכמאמר רשפיה רשפי אש שלהבת י-ה", ואיתא במדרש רבה (הובא
- בילקוט) כאש שלמעלה, שאין האש מכבה למים ואין המים מכבין לאש, והינו
- שבטבע הנפש האלקית הרי יש בו רשפי אש האהבה לאלקות, והוא בדגמא אש
- שלמעלה שאין המים מכבין אותו, והמים הם מים רבים ברבוי הטרדות בטרדת
- הפרנסה ובלבולים שונים בטרדות שונות המבלבלים בתורה ועבודה, ובכל זה
- הנה גם הנזירות לא ישטפוה, לפי דרשפי אש האהבה שבנפש האלקית הוא
- בדגמת אש שלמעלה דאין המים מכבין אותה, ובזה צריך להיות ההקרבה של
- הנפש הבהמית, שגם הוא יהיה לו אהבה לאלקות, וכמו שכתוב "ואהבת את
- הוי' אלקיך בכל לבבך", ואמרו רז"ל "בשני יצריך", דגם הנפש הבהמית יהיה

שם: _____

כיתה: ____

- לו אהבה לאלקות, דָּזָה בָּא על יְדֵי הַתְּלַבְּשׁוֹת הַנֶּפֶשׁ הָאֱלֹקִית בְּנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית,
- דַּתְחִלָּה הָרִי הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית אֵין לוֹ שׁוּם יְדִיעָה וְהִרְגֵּשׁ בְּעֵנִינִי אֱלֻקוֹת כָּלֵל,
- אָמְנָם על יְדֵי הַתְּלַבְּשׁוֹת הַנֶּפֶשׁ הָאֱלֹקִית וּמִתְבּוֹנֵן בְּהִתְבּוֹנְנוֹת אֱלֹקִי דָּגָם הַנֶּפֶשׁ
- הַבְּהֵמִית יָכוֹל לְהַשְׁיִיגוֹ, הִנֵּה עַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה הַתְּקַרְבוֹת הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית (וְכֻמוֹ
- שְׂמִבְּאָר בְּמָקוֹם אַחֵר שֶׁנַּעֲשֶׂה חֻקִּיקָה כָּלִילִית בְּהַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית דְּאֱלֻקוֹת הוּא גַם
- כֵּן דָּבָר הַמוֹבֵן וְהַמְּשֻׁג כו'), הִנֵּה אַחֵר כֵּן הוּא "רַב תְּבוּאוֹת בְּכַח שׁוֹר", שְׂמִתְהִפֵּךְ
- מִבְּהֵמִיוּתוֹ וְעוֹלָה וְנִכְלָל בְּרִשְׁפֵּי אֵשׁ הַתְּשׁוּקָה שֶׁבְּנֶפֶשׁ הָאֱלֹקִית. וְכֻמוֹ שֶׁעַל יְדֵי
- קִרְבּוֹ הַגִּשְׁמִי הָרִי מִתְבָּרַר הַנִּיצוּצֵי דוּמָם צוּמָח חֵי, הִנֵּה כֻמוֹ כֵּן עַל יְדֵי הַהִתְקַרְבָּה
- בְּרוּחָנִיוּת הָרִי מִתְבָּרַר וּמִתְהַפֵּךְ הַחֲשׂוֹכָא דְנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית לְנֶהוּרָא. וְזֶהוּ "וַעֲשׂוּ
- לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם", דְּבִתּוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד הָרִי עַל יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ בְּבַחֲיִנַת
- אֲתַכְפִּיָּא, וְהַעֲקָר הַמְּבִיא לִידֵי אֲתַהֲפָכָא כו', הִנֵּה כִּד אֲתַכְפִּיָּא סִטְרָא אַחֲרָא
- אֲסִתְלַק יִקְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכוֹלָהוּ עֲלָמִין, בְּחִינַת הָאוֹר וְהַגְּלוּי, שֶׁהוּא
- בְּחִינַת סוּבֵב כָּל עֲלָמִין כו'.
- קִצּוֹר. יִבְאָר עֲנִין הַקִּרְבָּנוֹת בְּעֲבוּדָה ד' "אָדָם כִּי יִקְרִיב" צָרִיךְ לִהְיוֹת "מִכֶּם קִרְבָּן".
- אֵשׁ שְׂלִמְעָלָה וְאֵשׁ מְלֻמָּטָה, אֶהְבָּה דְנֶפֶשׁ הָאֱלֹקִית וּדְנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית, אֶהְבָּה
- דְנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית בָּאָה עַל יְדֵי הַתְּלַבְּשׁוֹת נֶפֶשׁ הָאֱלֹקִית בְּנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית.

שם: _____

כיתה: _____

- א. ובזה יובן מה שהמשכן היה מעצי שטים דוקא, דלהיות שעקר העבודה במשכן ומקדש הוא לאתהפכא חשוכא לנהורא, שזהו ענין עבודת הקרבנות כנ"ל (ובפרט מעשה הקטרת), ועל ידי העבודה שבמקדש הנה על ידי זה האיר גלוי אלקות בעולם, ולכן היה מעצי שטים, דהנה שטה פרושה נטיה, דהינו שיש דבר שהוא אמצעי, וההטיה לאיזה צד, למעלה או למטה, נקראת שטה, וכן פרוש שטות, דשטות הוא ההטיה מהדיעה והחכמה, דידיעה והשגה הוא דרך המצוע, וההטיה מזה נקרא שטות. והנה יש שטות דלעמית זה וכמו שכתוב "כי תשטה אשתו", ופרש רש"י תט מדרכי הצניעות, וכתוב "וישב ישראל בשטים", שהוא ענין השטות דלעמית זה וכמאמר רז"ל "אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות", ורוח הזה מכסה על האמת, ורוח שטות הוא רוח הקלפה וסטרך אחרא, ונקרא "שטות" על דרך מלך זקן וכסיל, והם המכסים על האור והגלוי, דאלקות הוא אמת וחיים, וכמו שכתוב "והנני אלקים אמת הוא אלקים חיים", והרוח שטות מכסה על האמת והחיות אלקית, ולכן נקרא בשם "קלפה", וכמו הקלפה המכסה על הפרי, כן הרוח שטות מכסה מעלים ומסתיר על האור דגלוי אלקות. וזהו הסבה מה שאפשר אשר האדם יכול להיות חס-ושלום עובר עברה, דלכאורה אין אפשר הדבר אשר יבוא האדם לידי עברה, והוא רק לפי שאינו מרגיש שבזה הוא נפרד מאלקות, ונדמה לו אשר עודנו ביהדותו, ואם יודע את האמת כמו שהוא, שעל ידי החטא ועון נעשה נפרד מאלקות, הרי לא היה עושה את דבר העברה רחמנא-לצלן בשום אופן, לפי שבטבע כל ישראל שאינו רוצה בשום אופן, ואינו יכול כלל להיות נפרד מאלקות, והראיה דכאשר בא לידי נסיון וכופין אותו חס-ושלום על ענין של כפירה, דאז אי אפשר לטעות ולחשב שאינו נעשה נפרד מאלקות, הרי הוא

שם: _____

כיתה: _____

- משליך חזיו מנגד, ומקבל עליו כל המיני יסורין חס-ושלום ומוסר נפשו על
- קדשת שמו יתברך, וכן נראה במוחש ממש גם אפלו בדרגות הפחותות בקל
- שבקלים ופושעי ישראל דעלולים למסר נפשם על קדשת שמו יתברך, לפי
- דאז הרי יודע ומרגיש בנפשו, ואינו רוצה חס-ושלום להפריד מאלקי ישראל,
- דכזה להיות חס-ושלום וחס-וחלילה נפרד מאלקי ישראל אין ביכלת שום בר
- ישראל, אבל בשארי דברים, הינו בשארי עברות רחמנא-לצלן, הרי אינו יודע
- ואינו מרגיש שנעשה על ידי זה נפרד מאחדותו יתברך, ונדמה לו כי הוא עוד
- ביהדותו כאשר היה, וזה בא מהרוח שטות דסטרא-אחרא שמכסה על האור
- והגלוי שלא ירגש בו, פרוש דהרוח שטות גורם לו להאדם העדר ההרגש, והינו
- שתקף החמדה בתאנה והחמימות דנפש הבהמית גורם לו הקרירות והעדר
- ההרגש בענינים הרוחניים, פרוש דיא צוגעבונדקייט און צעקאכטקייט אין
- עניני חמדה ותאנה ברתיחה, זה מקרר ההרגש (דעם דערהער און געפיל)
- בענינים הרוחניים, ער איז אזוי פיל איבערגעגעבען בעניני תאוותיו ורצונותיו
- החמריים והגשמיים אז דער רוחנית'דיקער הרגש איז בא אים בתכלית ההעלם
- וההסתר, והינו שנעשה בלתי מרגיש כלל, ואינו מרגיש להנעם והערבות והטוב
- והעלוי בקיום המצוות, וכן אינו מרגיש הפחיתות ברחוקו מאלקות שנעשה על
- ידי חטא ועון, ובדרך כלל הוא כסוי הנפש שמכסה על הנפש האלקית, דהנה
- הנפש האלקית הוא אלקות בעצם מהותו, ובפרט הניצוץ שבו (הוא הניצוץ
- פרטי השנין אל גופו הפרטי כו'), שעל ידו הוא מרגיש בכל הענינים האלקיים,
- ומרגיש מאד בדבר שהוא מנגד לאלקות, והינו דדבר שאינו אלקות בגלוי אינו
- רוצה בו, ובפרט בדבר שהוא מנגד על אלקות, ובורח מזה כבורח מדבר המזיק,
- וכאדם הבורח ממנו, דברור לו להנפש האלקית דמיתה רוחנית רחמנא-לצלן

שם: _____

כיתה: _____

- הוא קִשָּׁה יוֹתֵר מִמִּיתָה גִּשְׁמִית חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְכָל תְּשׁוּקָתוֹ וְחִפְצוֹ הוּא בְּאַלְקוֹת,
- וְלַעֲשׂוֹת כָּלִים לְאַלְקוֹת, וְכָל גִּסּוֹת וְחִמְרִיּוֹת יִשׁוֹת וּמִצִּיאוֹת הַנֶּפֶשׁ הַבְּהִמִית, הֵרִי
- הוּא מִכֶּסֶה וּמִסְתִּיר וּמַעֲלִים עַל הַהֲרָגָשׁ דִּנְפָשׁ הָאֲלֵקִית וּבִפְשִׁיטוֹת הוּא אֵז דָּעַר
- גַּעֲשָׁמָאק פּוֹן וְוַעֲלֵט (עוֹלָם שֶׁהוּא הָעֵלָם) אֵיז מִכֶּסֶה וּמִסְתִּיר אוֹיֵף דָּעַם הָרָגָשׁ
- אֲלֵקִי, שְׁזָהוּ הַפֶּךְ הַפְּנֹנָה מִמָּשׁ, מִמָּה שֶׁהִיָּתָה כְּנֹנָה הָעֲלִיּוֹנָה בְּבְרִיאת הָעוֹלָמוֹת
- דִּנְתָּאָנָה הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לִהְיוֹת לוֹ יִתְבָּרֵךְ דִּיכָּה בַּתְּחַתּוֹנִים עַל יְדֵי עֲבוֹדַת
- הָאָדָם בְּגוּף וְנֶפֶשׁ הַבְּהִמִית, וְלִהְיוֹת בְּעוֹלָם זֶה דּוֹקָא וּלְבָרְרוֹ וּלְזַכְּנוֹ, וּבִפְעַל בָּא
- לְהַפֶּךְ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, שֶׁהָעוֹלָם מִסְתִּיר אֲצֻלוֹ עַל אוֹר הָאֱמֶת, וְנִתְעַבָּה וְנִתְגַּשֵּׁם כָּל
- כֶּךְ עַד שֶׁנִּחְסָר אֲצֻלוֹ כָּל חוּשׁ מִהַהֲרָגָשׁ (הַנִּקְרָא פִּילְעֵן) בְּעֲנִינִים הָרוּחָנִיִּים, שְׁזָה
- בָּא בְּסִבַּת הַנֶּפֶשׁ הַבְּהִמִית, שֶׁהוּא קְבוּעַ וּמִשְׁרָשׁ בְּעֲנִינֵי הָעוֹלָם, וְזָהוּ כָּל מַהוּתוֹ
- וְעֲנִינּוֹ, וּבָהֶם יִהְיֶה וְיִחַשֵּׁב וְיִדְבֹּר בְּחִיּוֹת בְּהֲרָגָשׁ, מִיט אֶ גְרוּיֶסְעֵן גִּישְׁמָאק, אֲשֶׁר
- הָרָגָשׁ זֶה בְּכָלִלוֹתוֹ וּבִפְרָט עֲנִין הַנֶּעֱם (דָּעַר גִּישְׁמָאק) שֵׁישׁ לוֹ בְּזָה הוּא שׁוֹלֵל
- אֶת הַהֲרָגָשׁ בְּרוּחָנִיּוֹת, וְהַעֲקָר הוּא מִפְּנֵי הַקְּרִירוֹת שֶׁל הַנֶּפֶשׁ הַבְּהִמִית, דִּי עֲצָם
- קַאֲלֻטְקִיט שֶׁלוֹ אֵין עֲנִינִים רוּחָנִיִּים מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּהִמִּי בְּעֲצָם מַהוּתוֹ, דְּשָׁמוֹ
- מוֹכִיחַ עָלָיו נֶפֶשׁ הַבְּהִמִּי, כָּל חִיּוֹת וְהַרְגָּשָׁתוֹ הוּא רַק בְּעֲנִינִים בְּהִמִּיִּים, וְכִמוֹ
- שֶׁאֵנוּ רוֹאִין בְּמוֹחַשׁ, דִּישׁ אֲנָשִׁים כָּאֵלוֹ אֲשֶׁר לְבַד זֹאת שֶׁהֵם רִיקִים מִחֻכְמָה
- תּוֹרָה וּמִדּוֹת יִשְׁרוֹת הִנֵּה מַעֲשֵׂיהֶם כְּמַעֲשֵׂה בְּהִמָּה מִמָּשׁ, שֶׁדּוֹרְסִים וּמַלְעִיגִים
- רַחֲמָנָא-לְצֵלָן מִעֲנִינִים הָרוּחָנִיִּים אֲשֶׁר אֵין לָהֶם שׁוּם מִשְׁגַּ כָּלֵל, וְהֵרִי הֵם כְּבִהְמָה
- מִמָּשׁ, הַהוֹלָכָת וְדוֹרְסָת מִבְּלִי הַבְּחֵן כָּלֵל אִם הוּא עֶפְרָר וְעֶץ אוֹ גּוֹף אָדָם, שֶׁהוּא
- מִפְּנֵי הָעֵדֶר הַהֲרָגָשׁ, דְּבִהְמָה הֵרִי אֵין לָהּ דַּעַת, כְּמוֹ כֵּן יִשְׁנִם אֲנָשִׁים כָּאֵלוֹ שֶׁהֵם
- כְּבִהְמָה מִמָּשׁ, וְלוֹעֲגִים עַל הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת (וּמֵהֶם הַבוֹחָרִים לָהֶם דְּרָכִים שׁוֹנִים,
- מִצְוָה זֹה הֵם מְקִימִים, וּבְזָה אֵינָם רוֹצִים לְקִימָה כּו'), וְהַדּוּמָה, דְּכָל זֶה הוּא בָּא

שם: _____

כיתה: ____

- ☐ מהעזות והקרירות דנפֿש הבהמית, אָפֿר זֶה הוא הסֶבֶה והגורֶם מה שֶאָדָם
- ☐ בָּא לִידֵי עֲבֵרָה רַחֲמָנָא-לְצֻלָן, שֶהוא רוּחַ שְטוּת דְסִטְרָא אַחֲרָא וְהַפְסוּי דְנִפְשׁ
- ☐ הבהמית, שֶהם מַעֲלִימִים וּמְסַתִּירִים עַל אור הָאֱמֶת עַד שֶנַּעֲשֶׂה הַפֶּךְ הַפִּנָּה
- ☐ הַעֲלִינָה, דְכֻנָּה הַעֲלִינָה שֶנִּבְרָא הָעוֹלָם בְּכַדֵּי לְבָרֻו וְלַעֲשׂוֹתוֹ כְּלִי לְאֱלֻקוֹת,
- ☐ וְעַל יְדֵי כְסוּי הַנִּפְשׁ הַבהמית הִנֵּה בָּא הַהֶפֶךְ מִמָּשׁ, שֶהָעוֹלָם לֹא דִי שֶאִינוֹ
- ☐ מִתְבָּרַר וּמִזְדַּכֵּךְ, הִנֵּה עוֹד מַעֲלִים וּמְסַתִּיר עַל אור הָאֱמֶת, וְזֶהוּ הָרוּחַ שְטוּת
- ☐ שֶמְכַסֶּה עַל הָאֱמֶת.
- ☐ קִצּוֹר. יִבָּאֵר דְרוּחַ שְטוּת, תִּקְרָא הַתֵּאָוָה וְנִפְשׁ הַבהמית בְּכָלֵל, מְכַסִּים עַל הָאֱמֶת
- ☐ וְגוֹרָמִים הָעֵדֶר הָרָגֶשׁ הָאֱלֻקוֹת וְעֻלּוּי הַמַּצְווֹת, וּפְחִיתוֹת הָרְחוּק מֵהֶם.

שם: _____

כיתה: _____

- ☐ **ד.** אָמנם זֶה שֶׁהִנָּפֵשׁ הַבְּהֵמִית מְכַסֶּה עַל הַנָּפֵשׁ הָאֱלֵקִית, וְהֵינוּ הָרוּחַ שְׁטוּת
- ☐ שֶׁמְכַסֶּה וּמַעְלִים עַל אֹר הָאֱמֶת וְהַגְלוּי וְהֵינוּ דָּאס וְוַאס וְוַעֲלֵט אִיז מַעְלִים
- ☐ אוֹיף אֱלֻקוֹת, הוּא רַק עַל הַמַּדּוֹת דִּנָּפֵשׁ הָאֱלֵקִית אָבֵל לֹא עַל הָעֲצָמוֹת דִּנָּפֵשׁ
- ☐ הָאֱלֵקִית. דִּהְנֶה כְּתִיב "יַעֲקֹב חָבַל נִחַלְתּוּ", דִּהְתַּקְשְׁרוֹת הַנִּשְׁמָה בְּאֱלֻקוֹת הוּא
- ☐ חָבַל הַשְּׁזוּר מִתְרִי"ג נִימִין, דִּהְחָבַל הוּא הַנִּשְׁמָה עֲצָמָה, דִּנִּשְׁמָתוֹ שֶׁל אָדָם הוּא
- ☐ הַחָבַל הַמְקַשֵּׁרוֹ בְּאֱלֻקוֹת, וְלִזְאֵת הַנִּשְׁמָה עֲצָמָה שְׁזוּרָה מִתְרִי"ג נִימִין, וְכַדְאִיתָא
- ☐ ב'סִפֵּר שֶׁל בִּינוּנִים' פֶּרֶק נָא, דִּהְנִשְׁמָה כָּלוּלָה מִתְרִי"ג כּוּחוֹת, וְטַעַם הַדָּבָר הוּא
- ☐ דְּאָמְרוּ רַז"ל (סִנְהֶדְרִין פֶּרֶק ד' מִשְׁנָה ה') "חֵיב אָדָם לֹמֵר בְּשִׁבְלִי נִבְרָא הָעוֹלָם",
- ☐ דְּעוֹלָם הוּא מְלִשׁוֹן הָעֵלֶם, דְּכָל אֶחָד וְאֶחָד חֵיב לֹמֵר דִּהְעֵלֶם וְצִמְצוּם הָרִאשׁוֹן
- ☐ נִבְרָא בְּשִׁבְלִי, בְּכַדִּי לְבַרְרוֹ וּלְזַכְּכוֹ, וְהָאָדָם הוּא בְּצִיּוֹר רַמ"ח אֲבָרִים וְשִׁס"ה
- ☐ גִּידִים שֶׁהֵם בְּמִסְפַּר תְּרִי"ג, דְּלֶכֶן כָּל הַמַּדְרֵגוֹת בְּהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הֵם בְּמִסְפַּר הַזֶּה,
- ☐ וְלֶכֶן הֵנָּה גַּם בְּהַנִּשְׁמָה הֲרִי יֵשׁ גַּם כֵּן תְּרִי"ג כּוּחוֹת, שֶׁבֵּהֶם תְּלוּיִים הַתְּרִי"ג
- ☐ מִצּוּוֹת, וְחָבַל זֶה דִּנִּשְׁמָה הֲרִי מִתְקַשֵּׁר בְּאֱלֻקוֹת, וְכִמּוֹ הַחָבַל שֶׁרָאשׁוֹ אֶחָד
- ☐ קָשׁוּר לְמַעְלָה וְרָאשׁוֹ הַשְּׁנִי קָשׁוּר לְמַטָּה, הֲרִי עַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה הַהִתְקַשְׁרוֹת
- ☐ לְהִיּוֹת לְאֶחָדִים, הֵנָּה כִּמּוֹ כֵּן הוּא גַּם כֵּן בְּחָבַל דִּנִּשְׁמָה, שֶׁרָאשׁוֹ הָאֶחָד קָשׁוּר
- ☐ לְמַעְלָה, וְהוּא הַתְקַשְׁרוֹת אוֹת ה' תַּתְּאָה בְּהֵג' אוֹתִיּוֹת יו"ו, וְרָאשׁוֹ אֶחָד קָשׁוּר
- ☐ לְמַטָּה, וְהוּא בְּהֵאֲרַת הַנִּשְׁמָה הַמִּתְלַבֶּשֶׁת בְּגוֹף הָאָדָם לְהַחֲיוֹתוֹ, וְזֶהוּ "יַעֲקֹב
- ☐ חָבַל נִחַלְתּוּ", דְּגַם בְּמַדְרֵגוֹת הַנִּמּוּכוֹת שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵינָת עֲקָבִים הֵנָּה עַל יְדֵי חָבַל
- ☐ דִּנִּשְׁמָה הֲרִי הֵם קָשׁוּרִים בְּהָעֲצָמוֹת, וְכַבִּיכּוֹל שֶׁהֵם (נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל) נִחַלְתּוֹ שֶׁל
- ☐ מַעְלָה, וְעַל יְדֵי זֶה הֵם קָשׁוּרִים בְּתַכְלִית הַהִתְקַשְׁרוֹת.
- ☐ וְהֵנָּה עֵינֵן הַכְּפִירָה רַחֲמָנָא-לְצֻלָּן אוֹ עֵבְרָה שֶׁהִיא בְּכַרְת חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, הֵלֹא הֵם
- ☐ נוֹגְעִים לְעַצֵּם הַהִתְקַשְׁרוֹת, הֵינוּ בְּכָלְלוֹת הַהִתְקַשְׁרוֹת, שֶׁהֵם עֲצָם הַנִּשְׁמָה

שם: _____

כיתה: _____

- ועצם הנפש, ועל דרך דכתיב "כי עונתיכם היו מבדלים ביניכם לבין אלקיכם",
- דאלקיכם פרוש אלקה שלכם, והינו האלקות שבנשמה, וענינים אלו הרי הם
- נוגעים בכללות ההתקשרות, וידוע דעל עצם הנשמה הרי אין שום דבר המעלים
- ומסתיר, ולזאת פאשר בא איזה דבר הנוגע בכללות התקשרות נפשו, שיכול
- להיות נפרד על ידי זה מאלקות חס ושלום וכנ"ל דאיש ישראל אינו רוצה
- בשום אפן ואינו יכול חס-ושלום להפרד מאלקות ולכן נרגש אצלו דבר זה,
- אבל בשארי עברות חס ושלום שאינם בכרת הרי הם נימין פרטיים, ולכן אינם
- נרגשים אצלו כל כך. והגם דבעברו על אחת ממצוות הני' אשר צוה לעשותו
- ואינו עושה, או שעושה אחת ממצוות הני' אשר צוה הני' לבלתי לעשותו,
- הרי על ידי זה נפסק הנימא פרטית (דבפרט זה הרי הוא כל העצמות של
- הפרט הזה), ועוד יותר שפועל חלישות בכללות החבל, ובכל זה הנה להיותם
- רק נימין פרטיים הרי אינו נרגש אצלו כל כך, והינו שבזה הנה המדות דנפש
- הבהמית מעלימים ומסתירים על המדות דנפש האלקית, והינו שאינו נרגש
- אצלו האור והחיות האלקי, וזהו הסבה שבא לידי עברה רחמנא-לצלן, והינו
- הרוח שטות דסטרא אחרא שמכסה ומעלים על אור האמת, שאינו נרגש אצלו
- האור האלקי, וכה הנה יורד רחמנא-לצלן מדחי אל דחי עד שבא לעשות דבר
- אסור רחמנא-לצלן והוא מצד הרוח שטות כנ"ל.
- קצור. ימשיך דרוח שטות מכסה רק על מדות דנפש האלקית ולא על עצמותה
- ועצם ההתקשרות.

שם: _____

כיתה: _____

- **ה.** והנה כשם שיש הטִיָּה לַמָּטָה מן הַדַּעַת שֶׁהוּא נִקְרָא בְּשֵׁם שְׁטוּת דְּקִלְפָּה,
- הֵנָּה כְּמוֹ כֵּן יִשְׁנוּ הַטִּיָּה לַמַּעֲלָה מִן הַדַּעַת, וְהוּא שְׁטוּת דְּקִדְשָׁה. וְהַעֲנִין הוּא
- דִּהְיָה אָמְרוּ רַז"ל (כְּתוּבוֹת יז עמוד א) "אָמְרוּ עָלָיו עַל רַבִּי יְהוּדָא בְּרַבִּי אֱלֶעָאִי,
- שֶׁהָיָה נוֹטֵל בַּד שֶׁל הַדָּס וּמִרְקָד לִפְנֵי הַפֶּלֶה וְכוּ' רַב שְׁמוּאֵל בַּר רַב יִצְחָק מִרְקָד
- אֶתְלַת (שְׁלֹשׁ בַּדִּין, זוֹרֵק אַחַת וּמִקְבֵּל אַחַת, רַש"י), אָמַר רַבִּי זִירָא קָא מְכַסֵּף לָן
- סָבָא (שְׁמֻזְלִיל בְּכַבוֹד תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים וְנוֹהֵג קִלּוֹת רֹאשׁ בְּעֶצְמוֹ, רַש"י), כִּי נַח
- נִפְשִׁיָּה אֶפְסִיק עֲמוּדָא דְנוּרָא בֵּין דִּידִיָּה לְכֻלָּא עֲלֵמָא וְכוּ', אָמַר רַבִּי זִירָא אֶהְיִי
- לִיה שׁוֹטִיָּה לְסָבָא (שׁוֹט שֶׁל הַדָּס שֶׁהָיָה מִרְקָד בּוֹ, רַש"י) וְאָמְרִי לִיה שְׁטוּתִיָּה
- לְסָבָא (שֶׁהָיָה מִתְנַהֵּג כְּשׁוֹטָה, רַש"י) וְאָמְרִי לִיה שְׁיֻטִּיתִיָּה לְסָבָא (שְׁיֻטָּתוֹ וּמִנְהֵגוֹ,
- רַש"י), דְּשְׁטוּת זֶה הָרִי הִיא לַמַּעֲלָה מִן הַדַּעַת, שֶׁהוּא מִדְּרָגָה גְבוּהָה וְנִפְלְאָה
- בְּמָאֵד מְאֹד, דָּאִישׁ וְאִשָּׁה הָרִי זְכוּ הָרִי שְׂכִינָה שְׁרוּיָה בֵּינֵיהֶם, דָּאִישׁ הוּא אִשׁ
- י' וְאִשָּׁה הוּא אִשׁ ה', וְכֹאֲשֶׁר זְכוּ אֵז הָרִי הֵם י"ה כו', (וּבָא בְּגִלּוּי בְּנִין עַדִּי עַד
- כו'), אִם כֵּן הָרִי זֶה מִדְּרָגָה גְבוּהָה, לָכֵן בְּשָׁבִיל זֶה זָכָה לְגִלּוּיִים נְעִלִים בְּיוֹתֵר
- דְּאֶפְסִיק עֲמוּדָא דְנוּרָא כו', שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת גִּלּוּי אֹרֹךְ בְּגִלּוּי מִמֶּשׁ כו'. וּבְאֹרֹךְ הָעֲנִין
- הוּא דִּהְיָה אֹרֹךְ אֵין סוּף הָרִי לִית מַחְשָׁבָה תְּפִיסָא בֵּיה כָּלֵל, וְהוּא לַמַּעֲלָה מִגְּדֵר
- הַשְּׁגָה, דְּכָל הַשְּׁגָה הֵנָּה גַּם הַיּוֹתֵר נְעִלִית הָרִי הוּא בְּגֵדֵר הַשְּׁגָה עַל כָּל פְּנִים, אֲבָל
- מֵה שְׂאִינוֹ בְּגֵדֵר הַשְּׁגָה הָרִי אִי אֶפְשָׁר שְׁיִתְּפֹס בְּהַשְּׁגָה כָּלֵל, וְכֹדָאִיתָא ב' סָפֵר
- שֶׁל בֵּינוֹנִים' פֶּרֶק יח, וּלְגַבִּי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא לַמַּעֲלָה מִן הַשְּׁכָל וְהַדַּעַת
- וְלִית מַחְשָׁבָה תְּפִיסָא בֵּיה כָּלֵל, הַכֹּל כְּפִתִּיִּים אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּדַכְתִּיב "וְאֲנִי בָעַר
- וְלֹא אֲדַע בְּהִמּוֹת הָיִיתִי עִמָּךְ וְאֲנִי תִמִּיד עִמָּךְ וְגו'", כְּלוּמַר שֶׁבִּזְזָה שְׂאֵנִי בָעַר
- וּבְהִמּוֹת אֲנִי תִמִּיד עִמָּךְ, דְּבִכְדִּי לְהַגִּיעַ לְעֶצְמוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא עַל יְדֵי בְטוּל הַרְצוֹן
- שֶׁלַּמַּעֲלָה מִטַּעַם וְדַעַת, וְלָכֵן נִקְרָאת בְּחִינָה וּמִדְּרָגָה זֶה בְּשֵׁם שְׁטוּת. וְזֶהוּ גַּם כֵּן

שם: _____

כיתה: _____

- מה שהנביא נקרא בשם משגֶּע, וכמו שכתוב "מדוע בא המשגֶּע הזה", דהנה
- בעת התגלות הנבואה היה צריך להיות בהפשטת הגשמיות, והינו הפשטת
- השכל והמדות ולהיות בבחינת בטול שלמעלה מטעם ודעת, דזהו גם כן ענין
- הפשטת הלבושים בעת הנבואה, וכמו שכתוב בשאול "ויפשט גם הוא את
- בגדיו ויתנבא", דהלבושים הם באים מצד חטא עץ הדעת, דקדם החטא כתיב
- "ויהיו שניהם ערומים כו' ולא יתבששו", ועל ידי חטא עץ הדעת נתחדש ענין
- הלבושים, וידוע דעקר החטא הוא ההרגש המערב בטוב ורע, וכתיב "וידעו
- כי עירמם הם", שנתחדש בהם ההרגש המערב בטוב ורע, שזהו גם כן ענין
- הלבושים, ההרגש המערב בטוב ורע, ובשרשו הוא הרגש השכל והמדות,
- ולכן בעת הנבואה היה צריך להיות הפשטת הלבושים שהוא ענין הפשטת
- ההרגש דשכל ומדות, והינו להיות בבחינת בטול הפחות והחושים, וכמבאר
- ברמב"ם בהלכות יסודי התורה, "מיסודי הדת לידע שהא-ל יתברך מנבא בני
- אדם, והנבואה חלה על חכם וגבור המתגבר על יצרו, ואין יצרו מתגבר עליו
- בשום דבר", וכמבאר שם בארכה, ולכן נקראת בחינה זו שטות, שזהו ההטיה
- למעלה מן הדעת וההשגה, ולהיות שהעבודה במשכן ומקדש הוא לאהפכא
- חשוכא לנהורא דהחשך עצמו יאיר, והינו דמהשטות דלעמית זה יהיה בבחינת
- שטות דקדושה, לכן היה המשכן מעצי שטים דוקא, והינו הלמעלה מן הדעת
- המתברר ונעשה מן הלמטה מן הדעת. וזהו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם",
- בתוך כל אחד ואחד, וזה בא על ידי עבודת האדם בעבודת הבורים שלו,
- שפועל לאהפכא חשוכא לנהורא, והינו להפך את הלמטה מן הדעת דעולם (פון
- וועלט), שיהיה מזה למעלה מן הדעת, דישנם כמה דברים באדם שהוא נוהג
- ועושה כן ויילע אזוי טוט וועלט, והדברים האלה הם כמו חק שבילתי מזיזים

שם: _____

כיתה: _____

- אותו ממקומו לפי דָּכָן הוא הנהגת העולם, וכמו בכמה ענייני נימוס והדומה
- כו', הנה את זה צריכים להפכו אל הלמעלה מן הדעת בעבודה, וכמו על דרך
- משל זמני האכילה וזמני השנה, הנה מצד הרגש העולם הם קבועים בעתים
- וזמנים, וגם כשצריך להתעסק במשא ומתן, ומכל מקום הנה זמנים האלו על
- פי הרב בלתי נזזים ובלתי נדחים כלל ועקר, וזמני הקביעות של תורה ותפלה
- הם נדחים ואין להם קבע, ויש שהם נדחים חס-ושלום לגמרי, הנה האדם
- אשר נותן איזה חשבון לנפשו, האם יש איזה חכמה בהנהגה כזו, דמי הוא
- היודע עתו וזמנו, וכדאיתא במדרש רבה "אין אדם שליט לומר המתינו לי עד
- שאעשה חשבונותי ועד שאצוה לביתי" כו', ואין יתן כל נפשו על דבר שאין
- בו ממש כלל, ועל העקר מה שהיתה הפונה בירידת נשמתו למטה הוא שוכח
- לגמרי, והוא רק מצד הרוח שטות שמכסה על האמת, הנה זאת תהיה עבודתו
- להפך שטות זה דעולם, ויעמד על נפשו ויקבע לו עתים לתורה, ואז הנה
- "ושכנתי בתוכם", שיאיר לו גלוי אור אלקי בנפשו, וזהו כד אתכפיא סטרא
- אחרא, שעל ידי שפועל להפך את השטות דנפש הבהמית און דעם קאך פון
- וועלט אל הקדשה בקיום התורה והמצוות, אז אסתלק יקרא דקודשא בריך
- הוא בכולהו עלמין, שמאיר ומתגלה אור הסובב כל עלמין.
- קצור. יבאר שטות וההטיה למעלה מטעם ודעת דקדשה, וכמו הפשטת הרגש
- השכל והמדות בעת הנבואה. המשכן מעצי שטים, אתהפכא דשטות דלעמית
- זה לשטות דקדשה, ועל דרך זה בעבודת כל אחד ואחד.